

Felebarátod férjét
ne kívánd!

Zajlik az élet

fine
selection

JEWEL E. ANN

VILÁGSZERTE KIROBBANÓAN SIKERES SZERZŐ!

J E W E L E . A N N

Zajlik
az élet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első fejezet

A LEGKISEBB SZOBÁBAN ÉLT A LEGNAGYOBB VESZTES. A kihúzható ágy, a kék pöttyös ágynemű, a rockzenekarok és híres röplabdajátékosok poszttereivel borított falak hűen sugározták: szánalom a köbön.

- Vidd csak el az ágyat, Parker! Betehetnéd az egyik üres szobába.
- Nem viszem el az ágyat, anya.
- De miért nem? Hiszen négyéves korod óta alszol benne.

Parker lekapcsolta a villanyt, és a holmijai maradékát is lecipelte a lépcsőn.

- Anya, meg is válaszoltad a saját kérdésedet.

Nem volt semmi dicsőség abban, hogy huszonhat éves korára még mindig a gyerekkori ágyában aludt, ahogy az alkalmi munkák sorában és az elfecsérelt főiskolai években sem. Parker Cruse nem úgy tervezte, hogy ennyi idősen még mindig a mamahotelben fog lakni. Ahogy azt sem hitte volna, hogy éppen a gimnáziumi szerelme fogja megcsalni Piperrel – az ikertestvérével.

– Sunyi ribancból nem lesz szalonna. – A lány sátáni mosollyal vette szemügyre a boldog párocska fényképét.

A félrelépők esküvőjének napja óta Parker nem szőtt terveket és a nővérével sem állt szóba többé. Piper döntése volt, nem az övé. Egy jó adag hashajtó a menyasszony reggeli kávéjában helyrehozhatatlan károkat okozott a kapcsolatukban.

– A testvéred nem ribanc és nem sunyi. Már két év is eltelt az esküvő óta... Szerintem fel kellene hívnod.

Parker nem vett tudomást az anyja békítő kísérleteiről és az iker-testvéréről alkotott elfogult véleményéről sem. Vetett egy utolsó pillantást a foltos kandallópárkányon álló ezüstkeretes, huszonötször húszas esküvői fotóra. Végigfuttatta az ujját a fán.

– Mikor törölgettél utoljára?

– Parker, kérlek!

– Anya, kérlek! – utánozta csúfolódva az anyját Parker, miközben ledörzsölte az ujjáról a port.

– Komolyan beszélek. Piper a testvéred. Annyira idegesít, hogy egyikőtök sem tud túllépni a törtéteken és tiszta lappal kezdeni!

A fotón is legalább egy hónap pora ült.

– Én is komolyan beszélek. Mindig megszidtál, ha nem segítünk a házimunkában, de most, hogy *szívesen* segítenék, mindig azt hiszed, téged kritizállak azzal, ha törölgetek vagy porszívózok.

– Ne válts témát!

Parker nekiállt ujjal írni a kandallópárkányra.

S z é g y e n

– Parker! – Janey Cruse a lánya fenekére csapott, és a kezével elmaszatozta a feliratot. – Most kénytelen leszek mindent lepakolni, és letörölni a párkányt! Rosszabb vagy, mint azok az idióták, akik ráírják a piszkos kocsik ablakaira, hogy: „Moss le!”

Rosszabb? Dehogyan. Parker a piszkos kocsik ablakaira is ráírta, hogy: „Moss le!”

A lány felemelte az esküvői képet, és szemügyre vette a nővére világosbarna haját, ami hullámosan omlott le a hátán, akár az anyjuké. Megalázottságában és engesztelhetetlenségében a saját haját vállig érőre vágatta, kiegyenesíttette a fenébe, és három árnyalattal sötétebbre festette, mert teli volt a hócipője az *egyiptéjűséggel*.

– Milyen ügyesen kiretusálták a ruhauszályát! – Parker megrázta a fejét, és halkán füttyentett. – Mi majdnem egy órát güriztünk, hogy kisikáljuk a szart abból a csipkecsodából.

– Nem vagy vicces, Parker.

– Nem. – Az anyja felé fordult, fülig érő vigyorral. – Nem hát!

– Tönkretetted az esküvőjét.

Parker vállvonogatva húzogatta ujját a poros fényképen.

Á r u l ó

– És? Nem halt meg senki.

– Parker, kérlek!

– Anya! – Parker elnyújtva ejtette ki a szót, megakadályozva ezzel, hogy az anyja belekezdjen egy komoly beszélgetésbe.

A kocsifelhajtóról három rövid dudaszó hallatszott. Janey összevont szemöldökkel nézte a fotót, miközben Parker visszatette a helyére. A lány megragadta a szürke, fonott szennyeskosarat, és a sok használattól összekarcolt, megkopott mintás linóleumon átvágva a hátsó ajtó felé igyekezett.

– Piper is ezt mondta nekem. – Parker ledobta a kosarat az ajtó mellé, hogy az apja kivihesse a kocsihoz, majd ismét az anyja felé fordult. – Amikor rajtakaptam őket *meztelenül* az ágymban...

– Parker, erről nem akarok tudni...

A lány erőtlen nevetése elhalt a szaggató fájdalomban. A mosogatógép csörögve és bugyborékolva táncolt az idegein és anyja békítő kísérletein. Még most, évekkal később is fáj.

– Miről? A részletekről? Persze, nem kell tudnod, hogyan cuppant a drága, ártatlan Piper szája a barátom fa...

– Parker! – Janey a mellkasára szorította az öklét, mintha egy láthatatlan gyöngyosorért nyúlna.

Parker biztosra vette, hogy a szülei a házasesetük során *egyetlenegy-szer* feküdtek le egymással. Amióta az eszét tudta, külön hálószobában aludtak. Janey sosem értette, mi „olyan nagy durranás” a szexben. Azon ritka alkalmakkor, amikor egyáltalán kiejtette a szót, az undortól eltorzult az arca.

– Ennyi?

– Igen – válaszolt Parker az apjának, de nem fordult el a savanyú képet vágó anyjától.

Az apja megragadta a kosarat. Pár másodperccel később egy szél-
lökés becsapta a szűnyoghálót.

– Rendben. Akkor nem mesélek el több részletet, csak egyetlenegy. Amikor megmondtam Pipernek, hogy tönkretette az életemet, és két röplabdaösztöndíjat mondtam le azért, hogy ugyanoda járhassak főiskolára, mint Caleb... csak ennyit mondott: „Sajnálom, Parker, tényleg sajnálom, de *senki sem halt meg.*”

– Drágám... – Janey oldalra döntötte a fejét, és gyengéden folytatta: – Azért még nem kellett volna így elbánnod vele az esküvője napján.

Parker testén végighullámozott a kitörni készülő harag, az arca lán-golt.

– Nem kellett volna olyan idióta pohárköszöntőt mondania a próbavacsorán!

– Nagyon kedves pohárköszöntő volt.

– A nagy lószart volt az, anya!

– Parker, kérlek! – Az anyja ciccegve csóválta meg a fejét. – Miért beszél egy ilyen okos lány ilyen csúnyán?

Az évekig tartogatott harag most végleg kitört. Parker a hajába túrt, tincseit a füle mögé túrta beszéd közben.

– Hadd frissítsem fel a memóriádat! Valahogy így hangzott: „Szeretném megköszönni Parkernek, hogy olyan óvatlan volt a Caleb és köztem virágzó szerelemmel kapcsolatban, és aztán olyan nagylelkűen félreállt, csak hogy mi együtt lehessünk.” Ez nem kedves pohárköszöntő volt, hanem szavakkal végzett, iszonyúan megalázó és lealacsonyító élveboncolás.

Janey közelebb lépett, és megsimogatta a lánya arcát.

– Piper telefonált tegnap. Jövő hónapban hazaköltöznek Calebbel. – A szája együttérző mosolyra húzódott. – A testvéred gyereket vár.

Persze, majd Hiszékenykének vagy Óvatlankának fogják hívni, így elmondhatják, hogy Parkerről nevezték el.

– Akkor jó is, hogy elköltözöm. Meglátogathatnak titeket anélkül, hogy összefutnának velem.

Díjat érdemelt volna tettetett magabiztosságáért, a híres „költözés” ugyanis a nagyszülei régi tanyájára, az út *messzi* túloldalára történt. Lenyűgöző függetlenségi színjáték egy főiskolát végzett huszonevestől. Ha Piper és Caleb tényleg róla nevezné el a gyereket, a Bénabéla lenne a legjobb választás.

– Elvigyelek kocsival, vagy sétálsz? – kérdezte az apja. – Már beálltam a garázsodba a Kék Vénsséggel. Szerezz egy garázsnyitót, lehetőleg még a tél előtt.

Parker odafordult, és kieröltetett egy félmosolyt a makacsul bera-gadt szemöldökráncolás alól.

– Vezetek én. Talán hivatalosabbnak tűnik tőle az egész. A garázsnyitó meg ráér, magamtól is ki tudom nyitni és becsukni az ajtót.

– Hiányozni fogsz, kicsim.

Bart Cruse a szemét forgatta a felesége szavai hallatán.

– Az isten szerelmére, asszony, csak az út másik oldalára költözik, még száz méterre se lesz!

Újabb plecsni Parker lúzerségére.

– Nyisd bukóra az ablakokat! Ne felejtse el, hogy frissen van festve a ház, és bár az alapozóban nincs illékony szerves anyag, a színezékben igen! És ne felejtse el ellenőrizni a füstérzékelő elemeit!

– Persze, anyu. – Parker felemelte a hüvelykujját az anyjának, majd követte az apját, és kilépett az ajtón.

– És ne hagyja ki a szénmonoxid-érzékelő elemeit se! Mert elfelejtetted, mire télen bekapcsolod a kazánt.

Bart kuncogott, ahogy a kocsifeljárójukra szórt murva csikorgott a cipője alatt.

– Látod, mit kell kiállnom harmincöt éve?

Parker hunyorgott, mert egy hirtelen szélroham felkavarta a homokot, amikor beugrott a kocsiba.

– Csak aggodalom formájában fejezi ki a szeretetét, de attól még szeret. – Becsapta az ajtót.

Az apja mormogott valamit, de nem kedveskedés volt.

Parker újonnan támadt függetlenségére szó szerint árnyékot vetett a szülei száz méterre álló háza a kétsávos autópálya túloldalán, de azért mégiscsak szabadságnak minősült.

Új ház.

Új birtok.

Új kezdet.

Parker és az apja a tavasz jó részét a régi ház külső-belső tatarozásával töltötték. Lelakkozták a kétszintes tanyaház sötét fapadlóit, fehérre festették a szekrényeket, a laminált konyhai és fürdőszobai pultokat gránitra cserélték. Parker szinte minden falat kékre festett, hogy a sajátjának érezhesse. Még maradhatott némi „illékony szerves anyag”, de inkább szagolta a friss festéket, mint a korábbi, mindent átható dohos levegőt.

A főiskola óta megtakarított összes pénzét a felújításokra költötte. A közművekkel még lesz küzdenivalója, amíg nem talál munkát. A termosztát stabilan 27 fokon állt, télen majd le kell tekernie 18-ra, de nem baj. Nem volt hajléktalan, és nem is a szüleinél lakott – csak ez számított.

Alig kezdett hozzá, hogy megfőzze az első hivatalos vacsorát a *saját* házában, máris dörömbölt valaki a bejárati ajtón.

Parker biztosra vette, hogy az anyja, Janey Cruse, avagy minősített vészmadár az. Anyuci még három órát sem bírt ki nélküle. Nem tervezett a közeljövőben bulit vagy orgiát tartani, de nyitva szerette volna hagyni a lehetőséget, és elvenni a szülei kedvét attól, hogy csak úgy bekopogtassanak.

Kikapcsolta a tűzhelyet, és kiemelte a grillsajtós szendvicsét a serpenyőből.

– Áu! Ez forró!

Szerencsére pont a tányérján landolt. Parker a szájába vette égett ujjbegyét, és az ajtóhoz oldalazott, csak nehezen visszafojtva a kuncogást.

– Igen. Igen! Ó, IGEN! Igen, csináld még! Erősebben! Gyorsabban! Ó, istenem... a nyelved... még!

Parker nyögdecsejt és sikoltozott, majd a szájára szorította a kezét, nehogy kitörjön belőle a nevetés. Nagy haverok lennének a sátánnal, erről meg volt győződve.

Kellett volna egy ajtókamera, hogy láthassa az anyja arc kifejezését, fel is írta gondolatban a beszerzendő dolgok listájára, a garázsnyitó mellé. Néhány másodperc után kibújt a rövidnadrágjából és a topjából, csak a bugyija és a melltartója maradt rajta. Gonosz húzás volt, de mindent egy jó poénért.

Gyorsan ajtót nyitott, mielőtt az anyja szívrohamot vagy agyvérzést kap.

– Bocsi, éppen rosszkor kopogta... A francba!

Parker az ajtó mögé ugrott, amikor a régi falépcsők megnyikordultak az éppen távozóban levő férfi súlya alatt. A férfi visszanézett rá.

– Maga nem az anyám! – Parker arca megrándult, miközben kikukucskált az ajtó mögül, a szavak sikoltásként hagyták el a torkát.

A férfi összeszorította az ajkát, és hümmögött.

– Azt hiszem, ezért most meg kellene könnyebbülnie – mondta.

Parker fintorgott, ahogy zavarában kiverte a veríték.

– Sajnos nem vagyok megkönnyebbülve.

– Ööö... az a helyzet... – A férfi megigazította piros baseballsapkáját. Egy pillanatra látszott sűrű, sötét haja, mielőtt a sapkát ismét a szemébe húzta volna. Jóképű volt, magas és karcsú, sötét színű farmere és szürke pólója tökéletesen állt rajta. – A kutyám kiszökött az udvarunkból. Azt hiszem, a maga pajtája mögött lesz, de nem akarom a birtokán kóborolni anélkül, hogy ne tudattam volna a szándékaimat. Tudja... vannak, akik fegyverrel védik a tulajdonukat. De... kétlem, hogy magánál lenne jelenleg fegyver.

Vérbeli úriemberként végig a földre meredt.

– A nevem... – A fejét oldalra billentette, az állát még mindig le-
szegte. – ...Gus Westman, a déli szomszéd.

– Oké. Persze. Ööö... gyorsan... felöltözöm, és segíték megke-
resni a kutyát.

Gus megrázta a fejét.

– Nem szükséges. Nyugodtan térjen vissza a *tevékenységéhez*.

Parker résnyre nyitva hagyta az ajtót, és felmarkolta a ruháit.

– Nem az történt, aminek hangzott, csak színleltem egy orgaz-
must – kiáltotta ki az ajtó mögül, de rögtön vágott is egy grimaszt,
miközben felrángatta a sortját. – Nem úgy értettem – suttopta ma-
gában, és a pólóját is felhúzta.

– Semmi közöm hozzá. Elmegyek... megkeresem Ragset.

– Máris jövök! – Parker beleszuszakolta a lábát kopott, kék torna-
cipőjébe, felkapta a konyhában hagyott szendvicset, és kilökte a be-
járati ajtót. – Rags? Ez a neve?

– Igen.

Parker futásnak eredt, hogy beérje a férfit, aki rápillantott a válla
felett. Ideges mosolya elárulta, hogy zavarban van, és kerülte a lány
tekintetét.

– Juhászcutya, igaz? – kérdezte Parker.

Gus bólintott.

A zörgő-hullámszó, füves bozót meleg, földes illatot árasztott,
ahogy baktattak a pajta felé.

– Gondoltam, mert láttam az udvarában. Egyébként Parker a ne-
vem.

Ismét egy gyors oldalpillantás.

– Örülök, hogy megismerhetem. Találkoztam az édesapjával.
Mondta, hogy a lánya költözik be a tanyára.

– Apám nem is említette, hogy találkozott magával, pedig figyeltük, sőt *csodáltkuk*, ahogy tavaly nyáron épült a háza. Láttam a Westman Electric furgont, de nem tudtam, hogy a magáé. Kér sajtos melegszendvicset? – Parker széttépte a nyúlós szendvicset, és az egyik felét a férfinak nyújtotta.

– Nem, köszönöm.

– Havarti és pepper jack sajt van benne.

Egy harapás a világ legjobb sajt kombinációjából, amit valaha két szelet kovászos kenyér közé olvasztottak, biztosan minden emléket eltörölne a meztelenül ajtót nyitó lányról.

– Tényleg nem kérek, de azért köszönöm.

Parker vállat vonva harapott egyet a szendvicsekből.

– Ott van! – mutatott a pajta sarkába.

– Rags! – kiáltotta Gus. – Ide gyere!

A fekete-szürke kutya szomorúan ingatta a fejét, és feléjük somfordált.

– A francba! – morgott Gus.

– Ó, nagyon sajnálom. – Ha a bugyi-melltartó kombóval nem bizonyította tökéletes bárdolatlanságát, a teli szájjal motyogással már biztos, hogy sikerült. – Ki kell irtatnom azokat a tövisbokrokat.

Legalább száz bogánccs ragadhatott a kutya vastag bundájába.

– Mindkettőnket meg fognak ölni otthon, haver. – Gus lejjebb húzta a sapkája ellenzőjét, mintha az elrejtette volna a probléma elől.

Rags lihegve, szinte mosolyogva ült előtte.

– A felesége?

Gus bólintott.

– Le kell nyírni a kutya szőrét, mint a bárányokét szokás.

– Aha! – Gus hosszan sóhajtott, és a halántékát dörzsölgette.

– A nagyszüleimnek volt két golden retrieverük. Ha telement a szőrük bogánccsal, csak a nyírógép segített. Szerintem még mindig megvan a pajtában – tette hozzá Parker.

– Tényleg? – Gus aranypettyes barna szeme most először találkozott a lány tekintetével úgy, hogy nem fordult el néhány másodpercen belül. A férfi elvigyorodott, nem ijesztőn, inkább úgy, mint egy kislány. Mint egy kislány, akit kihúztak a pácból.

Parker olyan testrészeiben érezte a hatást, ahol nem illik egy nő férfi vigyorát érezni.

– Nem akarom feltartani – bökött Gus a fejével a ház felé.

A lány felnevetett.

– Nem tart fel. Tényleg azt hittem, hogy anyám kopogtat. Csak meg akartam tréfálni. Tudja, anyám nem hisz a szexben.

A férfi felvonta az egyik szemöldökét.

– Igazat mondok. Higgye el, ez a helyzet.

Gus arcáról lassan eltűnt a hitetlenkedés, és megköszönte a torkát.

– Gyerünk, Rags, essünk túl rajta, vagy ma mindketten a kutya-házban alszunk.

Második fejezet

M EGNYIKORDULTAK A ZSANÉROK, amikor beléptek a garázshoz épített pajtába. Parker vászoncipői csikorgó hangot adtak a piszkos betonpadlón. Fonnyadt fű kornyadozott a fűnyíró pengéjén, a levegőben rozsdás szerszámok szaga és por érződött.

A feleségétől és a legtöbb általa ismert embertől eltérően Gus szerette a vidék illatait. Számára Iowa levegőjének szaga kemény munkáról, jó emberekről és a föld valódi szívééről mesélt.

Parker az ujját az ajkához érintve szemügyre vette a kerti gépekkel, koszos virágcserépekkel, szétszórt szerszámokkal és egy öreg biciklivel zsúfolt pajtát. A falba vert szögekről szabályosan feltekert hosszabbítók lógtak, a polcokon kacatokkal teli kávésdobozok, befőttesüvegek sorakoztak – mindenből egy kevés, és minden a maga helyén.

Sokkal nagyobb volt a rend, mint bárhol, ahol Gus megfordult. És ez sokatmondó volt, tekintve, hogy egy túlbuzgó maximalistát vett feleségül.

– Hmm... azt hiszem... – Parker a távolabbi fal felé sétált.

Gus nem emlékezett rá, mikor nézett meg utoljára jobban egy nőt a feleségén kívül. Egy lenyűgözően szép, apró termetű, szőke nőt

vett feleségül, akivel minden álma valóra vált. Nem volt szüksége arra, hogy bárkit is nézegessen. Az igények azonban változnak, mint az életben minden más. Nem is gondolta, hogy szüksége lenne bárki nézegetésére, amíg újra és újra vissza nem fordult a tekintete Parker hosszú, napsütötte, izmos lábaira. A bőrét itt-ott sebhelyek szabdalták, ami valamilyen oknál fogva meglehetősen vonzóvá tette.

Túl sokáig volt aznap kinn a szabadban, lehet, hogy a pokoli meleg kisütötte az agyát. Arról a tényről nem is szólva, hogy a felesége két hete üzleti úton volt.

– Á, megvan. Remélem, még működik! – Parker lábujjhegyre állt, hogy levehesse a felső polcon heverő nyírógépet.

Gus szemei mintha saját életre keltek volna, és a lány lábára tapadtak, főleg izmos combjaira. Sosem járt sztriptízbárba a barátával, de még egy Hootersben sem ebédelt soha. Egy-két félrement – vagy éppen a legjobb helyre ment, nézőpont kérdése – internetes böngészéstől eltekintve még pornót se nézett, annyira jól el volt látva szexügyileg.

Öt év szent életű házasság után azért belefér egy pici lazulás, gondolta.

– A lábaimat bámulja?

Gus tekintete Parker összevont szemöldökére röppent; a lány éppen megfordult, kezében tartva a nyírógépet. Az idők változnak. Gus ugyanis még a házassága előtt sem nagyon emlékezett olyan esetre, amikor egy nő szóvá tette volna, hogy a lábait bámulja.

– Én...

Parker felsóhajtott, és elhúzta a száját.

– Jó rondák, igaz?

Gus lenyelte a szájában összegyűlt nyálat, mielőtt végigfolyt volna az állán.

– Ööö...

– Röplabdáztam. Kétszer műtöttek térdszalagszakadás miatt. –
A lány lehajolt, és végigfuttatta az ujjait a sebhelyein.

Gus elmosolyodott. Persze, csak sportolónak lehetnek ilyen formás lábai. Ha Parker néhány centivel alacsonyabb, akkor tömzsinek is tűnhetett volna, de mivel körülbelül száznyolcvan centi magas lehetett, minden volt, csak köpcös nem.

Gus pislogva kényszerítette magát, hogy elforduljon. Átnézett a lány válla felett, és a falhoz szegezett patkóra meredt.

– Azt meg kellene fordítani – javasolta. – Hogy U alakban álljon. Így kifut a szerencse az alsó lyukon.

A szél süvített az eresz alatt, mintha a hűtlenség istene kísértette volna. *Fejezd már be, és takarodj onnan!*

Parker szeme összeszűkül, majd átpillantott a válla felett.

– A franc essen bele, ez sok mindent megmagyaráz. – A nyírógépet a munkaasztalra tette, kivett egy kalapácsot a fiókból, kihúzta a szöveget a patkóból, megfordította, majd visszaszögezte a falra. – Egyébként nem vagyok különösebben babonás, de amilyen szerencsém volt mostanában...

Hosszan sóhajtott, miközben visszatette a fiókba a kalapácsot.

Gus megvakarta borostás állát, és megrázta a fejét. Már fáj az arca a vigyorgástól. A szomszéd lány szinte pucéran nyitott ajtót, így nem lehetett nem szemügyre venni a testét, de a személyiségét is meglehetősen szimpatikusnak találta.

Amikor Parker ismét ránézett, Gus az álláról a szájára húzta a kezét, letörölve onnan a vigyort.

– Volt bokaficamom, meghúztam a lágyékomat, és megerőltettem a térdinamat, de műtétem még nem volt – mondta. Reméltem, Parkernek nem tűnik fel a hirtelen visszaváltás az eredeti témára.

A lány bedugta a nyírógép csatlakozóját a konnektorba.

– Mit játszott?

– Mindenfélét... foci, kosárlabda, atlétika, baseball.

Parker füttyentett, és megveregette a lábát.

– Gyere, Rags!

A kutya egy sarokba hátrált.

– Gyere csak ide! – Gus megragadta a nyakörvét, de a makacs jószág nem volt hajlandó megmozdulni.

Parker ismét füttyentett, és kinyújtotta a kezét. Rags azonnal ki-lőtt felé.

A lány vigyorogva gyors pillantást vetett Gusra.

– Egy kis szárított hús.

– Maga mindig tart szárított húst a zsebében?

– Hát persze. Miért, maga nem?

A nyírógép zümmögve életre kelt. Parker nem tétovázott, sebesen lenyírta a bogánccsal kócolt szőrt Ragsról, közben félpercenként apró szárított húsdarabokat adott neki, hogy nyugton tartsa.

Zseniális.

– Ami azt illeti, általában nincs nálam szárított hús. Csak rágógumi – válaszolta Gus hangosan, hogy túlharsogja a nyírógép zümmögését.

– Tizenöt mérföldre innen, délre van Willardék farmja. Ők készítik a legjobb szárított húst. Mindig tőlük vesszük a húst és a tojást. Legalábbis ha lesz munkám, én is onnan fogom venni. Nem igazán találok a helyem. Négy évet jártam főiskolára, a legnagyobb teljesítményem egy sor ideiglenes munkahely... Mostanában az élet igazi császára vagyok – nézett fel Parker, arcán idétlen, csupa fog vigyorral.

A legtöbb nőnek kihívást jelentett, hogy ne vegye magát túl komolyan, lerázza a balszerencsét, és folytassa az életét, Gus legalábbis

mindig ezt gondolta saját, siker-vagy-halál típusú feleségéről. Ez a fesztelen hozzáállás igazán a félpucéran ajtót nyitó lányra vallott, aki minden különösebb indok nélkül tartott szárított húst a zsebében.

Rags megnyalta Parker szabad kezét, aztán a lány elfordult, hogy állami rekordot állíthasson fel a kutyanyírás idejében. Rags szeretett volna még egy kis húst, és megnyalta Parker lábát, közel a szaggatott farmersortjának a széléhez. Gus arra gondolt, hogy a feleségének azonnal haza kellene térnie. Nőt nézegetni egy dolog, de hogy a kutyájára legyen féltékeny, amiért annak a bizonyos nőnek a lábát nyalogatja, túlmegy minden határon.

– Kész is. – Parker arca ragyogott, miközben nyírási tehetségének az eredményét szemlélte. – Bocsáss meg... – Megborzolta a kutya fejét. – Nincs több nasi.

Gus arra gondolt, neki jöhetne a nasi, hiszen jó fiú volt. Ahogy átfutott a fején a gondolat, megköszöri a torkát, és Rags felé lépett.

– Köszönjük, hogy megmentett minket az anyukája haragjától. Biztos úgy tűnhet, sok időt töltök vele abban a bizonyos kutyaházban.

– Úgy tűnik... maga és a kutya is – vigyorgott Parker, és kacsintott. Olyan könnyed volt.

Gus nem is emlékezett, hogy a felesége mikor mosolygott utoljára szabadon, feszültség nélkül. Pajkos kacsintásra meg aztán végképp sosem telt tőle.

– Hadd segítsek feltakarítani!

Miközben a férfi kedvtelve fürdött az őszinte mosolyokban és kacsintásokban, Parker sebesen felsöpört. Gus bámész idiótának érezte magát, amiért hosszú ideje csak állt ott.

– Csak hozza ide nekem a kukát – kérte a lány.

Gus a földön heverő szőr- és bogáncskupac mellé gurította a fém-szemetest.

– Sosem láttam még ilyen szépen rendben tartott pajtát – jegyezte meg.

Parker a szemetesbe öntötte a szőrt, majd körülnézett a minden elképzelhető szerszámmal takarosán berendezett pajtában. Pókhálónak nyoma sem volt.

– Szeretem, ha rend van. A nagyapám mindig itt asztaloskodott, de akkoriban káosz volt ez a sufni. Miután meghalt, apámmal mindent feltakarítottunk, és rendszereztük a dolgait. Furcsán jól érzem magam tőle, nem úgy, mint egy germofóbiás rendmániás, csak jót tesz a lelkemnek a jó öreg rend, érti?

Gus lassan bólintott, a lány minden ízéből áradó élet elbűvölte. És az a mosoly... maga a tökély.

– Vannak gyerekei? – Parkernek volt tehetsége, hogy visszarángassa a földre.

Épp jókor. Az agya és a lágyéka is egyetértett.

– Nincsenek. Csak Rags – felelte.

– Ó... sajnálom, nem igazán tudom kitalálni, mennyi idős lehet, eltakarja a sapka. – A lány hunyorogva méricskélte. – Ősz hajszálad, esetleg kopasz folt a fejtetőn...?

A sziporkái alaposan meggyomrozták a férfit, de a mosolya változatlan volt, veszélyesen kék szeme ragyogott.

Gus levette a sapkáját, és előrehajolt.

– Nincs ősz hajszálad, se kopasz foltom. De kösz, most öregnek érzem magam. Tudni akarom, hogy maga hány éves?

– Úgy érti, azért akarja tudni, mert kíváncsi, vén perverznek kellene-e magát éreznie, amiért az előbb a lábaimat mustrálta, vagy csak bűntudatosnak, amiért házas?

Gus a szájához nyomta az öklét, hogy elrejtse széles mosolyát.

– Maga aztán tudja, hogyan hűtse le az embert!

– Ugyan, csak heccelem. Vigye szépen haza a kutyáját, bújjon bele a mamuszába és a kardigánjába, és iszogasson kompótlevelet, ne aggodjon olyan semmiségek miatt, mint egy kiskorú lábának illetlen bámulása.

Gus kuncogott. Mélyről jövő nevetés volt, ami nagyon jólesett.

– Maga nagy zsvivány.

Parker visszatekerte a kábelt a nyírógép köré, és ismét lábujjhegyre állt, hogy visszatehesse a felső polcra.

– Ne nézze a lábamat meg a fenekemet, vén majom!

– Rags, köszönd meg szépen a kislány segítségét! Sietnem kell haza, még el kell helyezkednem a hintaszékemben, mielőtt kezdődik az esti sorozatom.

Parker még mindig lábujjhegyen állt, ahogy átpillantott a válla felett, elnyomva egy vigyort.

– Jó éjszakát, Mr. Westman!

A férfi az ajtó felé terelte Ragset.

– Az ég szerelmére, hívjon Gusnak! Az apám Mr. Westman.

– És ő hány éves, száz?

Gus megfordult, élvezve az arcán szétterülő őszinte mosolyt. Rég nem érzett már ilyesmit.

– Várjon! – szólt utána a lány.

A férfi elkapta az ajtót, mielőtt az becsapódott volna.

– Igen?

– Át kellene szerelni néhány csatlakozót. Vállal kisebb munkákat is?

– Nem igazán, de a maga kedvéért megcsinálom.

Parker lekefélt a kutyaszőrt a pólójáról és a sortjáról.

– Nagyon hálás lennék. Semmi sürgős, ahogy belefér az idejébe.

– Holnap reggel beugrom.

Parker leintette.

– Nem, hétvégén nem. Az biztosan a szabadideje. Mondom, nem sürgős. Egyelőre elvagyok a hosszabbítókkal.

– Kilencre itt leszek – mondta Gus, miközben elindult, így Parkernek esélye sem volt ellenkezni többé.

– Várj még, öcsi! – Gus megragadta aznapi segédjének csuklóját, mielőtt a fiú vaskos ujjá megnyomhatta volna a sárga ajtócsengőt.

– Miért?

Gus felborzolta a kölyök ártatlan barna szemébe lógó szőke tincseket. Kicsit úgy nézett ki, mint Rags.

– Korán jöttünk. Maradjunk kicsit itt a tornácon.

Leültek a tornáclépcsőre, a madarak és a mókusok cikázását figyelték, miközben Parker odabent Taylor Swift „Shake it off” című számának második versszakát kezdte üvölni.

– Szeretem ezt a számot – mondta a fiú.

Gus elmosolyodott.

– Igazán? Úgy hallom, a hölgy is.

Taylort a Maroon 5 „Moves Like Jagger” című száma követte. Parker ennek is minden szavát tudta. Gus a telefonjára pillantott, szolid fejrész kiséretében elvigyorodott, miközben a kilencéves fiú borzas fűrtjei ütemre mozogtak, a lába meg a ritmust verte. 8:55-kor befejeződött a koncert. Az utolsó öt percet azért kivárták, nehogy elkezdődjön a ráadás.

Amikor meggyőződtek róla, hogy a függöny legördült, és a színpadi fények végleg kialudtak, a fiú becsöngetett, Gus pedig néhány lépéssel hátrébb állt meg, az ablak alatti üres virágcserpeket és növénytartó kosarakat nézegette.

– Egy perc!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mielőtt Gus megállíthatta volna, a lelkes ujjacska még egyszer megnyomta a sárga csengőt.

– Azt mondtam, egy perc, nem azt, hogy egy pillanat. – Parker izzadtan, levegőért kapkodva tépte fel az ajtót. Azonnal rámosolygott a türelmetlen bűnösre. – Nocsak! Azt hittem, nincsenek gyerekei.

Gus sikertelenül próbálta nem megbámulni a lány rövid, szürke ruháját, amit mások teniszezéshez vettek volna fel.

– Nincsenek is. Ő Brady, az unokaöcsém. Brady, ő itt Parker.

Gus szeretett volna gyereket, sok-sok rohangáló, egymással játszó gyereket, de a felesége inkább munkába állt.

– Szia, Brady! – Parker lehajolt a kisfiúhoz, és szélesen elmosolyodott. – Azt hiszem, te vagy a legcsinosabb kisfiú, akivel valaha találkoztam.

A gyerek vigyorogva megrázta a fejét, mintha jobban akarná Parkert látni hosszú, kócos fürtjei alól.

– Szia!

– Ki van fulladva. – Gus igyekezett elrejtetni a nevetését, így összeharapta az ajkát.

Parker hátrasimított néhány elszabadult hajtincset, majd ismét összekötötte a haját.

– Igen, tudja, ráztam kicsit a seggem.

Gus befogta Brady füleit.

– Tessék?

A lány megrázta a fejét.

– Elnézést, szóval... ugráltam... van egy minitrambulinom.

– Ó, értem.

Brady lesöpörte a férfi kezét a fejről.

– Jöjjenek be! – mondta Parker, és kitérte az ajtót.

Először Brady lépett be, majd Gus.